

ikke her er Tale om en Handling, som først nu er kommen for Dagens Lys. Jeg ser, at det er noget, der har været offentligt bekendt før. Denne Handling har ikke alene været omtalt i Aviserne, men jeg har, siden jeg udtalte mig første Gang, faaet at vide, at den ogsaa har været omtalt i Rigsdagen. Den samme Handling, den samme Lussing, er omtalt af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) den 27. Marts 1896, Folketingstidenden Sp. 5175, hvor det ærede Medlem efter at have omtalt flere Forhold siger: „Men han forligte sig dog med ham paa den Maade, at Hr. Sylow med sin Haand tilføjede ham en Lussing, altsaa slog ham paa hans Kind“. En af de efterfølgende Talere er Svend Høgsbro. Derefter udtaler det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) sig og siger: „Men naar det nu er saaledes, haaber jeg, at selv den højtærede Justitsminister vil indrømme, at den Behandlingsmaade, det ærede Medlem før omtalte, og som ikke er bestridt fra nogen Side, ikke er fuldt ud forsvarlig“. Det ærede Medlem omtaler det altsaa som noget, der er fuldstændig oplyst og ikke bestridt. Denne Handling er altsaa omtalt i 1896 og omtalt af Mænd, der for mig have beklædt Embedet som Justitsminister. De to Mænd, der her udtalte sig, det ærede Medlem fra Ringsted og Svend Høgsbro, have begge været Minister for mig, og ingen af dem har tænkt paa at rejse dette Spørgsmaal. Og de have dog i ganske anden Grad end jeg sat sig ind i denne Sag om Sylows Forhørsmaade. Man kan se det af deres Foredrag her i Rigsdagen, at de have undersøgt og kendt Detaillerne temmelig nøje. Navnlig vide vi, at Svend Høgsbro har sat sig meget grundigt ind i Forholdet, og hvis ikke jeg tager fejl, har han ogsaa haft noget med det at gøre som Sagfører. I hvert Fald har en anden bekendt Venstremand, nemlig Octavius Hansen, haft med disse Sager at gøre som Højesterets-sagfører. Navnlig det af det ærede Medlem fra Stege omtalte Spørgsmaal om Lokkeduér har Octavius Hansen fremdraget for Højesterets Skranke, og der blev i Højesteretsdommen udtalt en Misbilligelse. Jeg tror, man brugte de Ord, at man kunde „ikke billige“ de paagældendes Forhold. Den Sag har altsaa været fremme før.

Dernæst maatte der ogsaa tages Hensyn til, at der ikke fra Mathiesens Side er fremkommet Spør af Begæring om at faa Sagen genoptaget. Det er noget, man og-

saa maa tillægge i hvert Fald nogen Betydning. Naar der er Tale om en Mand, som har været Genstand for kriminel Behandling for mange Aar siden, og som i en eller anden Henseende kan klage over Behandlingen, bør den første Betingelse for en Undersøgelse dog være, at den paagældende Mand selv ønsker, at hele Forholdet skal tages op til Undersøgelse. For ham er det ikke saa meget denne enkelte Handling, der er af Betydning. Vi maa huske paa, at vel er det en grov Retskrænkelse at tilføje en Arrestant en Lussing — det er der ingen, der vil bestride, sikkert heller ikke Birkedommer Sylow —, men for den paagældende Mand var det, han var sigtet for, langt værre. Man tænke sig, hvad det egentlig vil sige at blive arresteret og sigtet for Mord og Ildspaesætelse. Det er dog meget værre end det andet, og at faa ryddet op i det, at gaa tilbage til det har han ikke ønsket. Jeg tvivler ikke om, at han maaske nok har været Genstand for Paavirkning i saa Henseende, men Manden ønsker nu en Gang ikke, at dette Punkt i hans Liv igen skal drages frem.

Dernæst mener det ærede Medlem ogsaa, at der her ligefrem kunde foreligge en Kompetenceoverskridelse eller Tilsidesættelse af Justitsministerens Embedspligt, naar der ikke er rejst Tiltale. Jeg har ikke paaberaabt mig Forældelsesreglerne i den Henseende, thi de gælde, som nævnt, ikke ved Embedsforbrydelser. Men det ærede Medlem glemmer, at Straffelovens § 70 giver Justitsministeren en Bemyndigelse til at fratage Tiltale, saa der er ikke Tale om, at jeg skulde have overtraadt Straffelovens Bestemmelser. Det ærede Medlem ved meget vel, at jeg i Henhold til § 70 har fuld Bemyndigelse dertil. § 70 siger nemlig, at Justitsministeriet skal være „bemyndiget til at fratage offentlig Paatale af en Forbrydelse, naar der er forløbet 10 Aar, siden den blev begaaet“. Det er ogsaa blevet oplyst for mig i Justitsministeriet, at Paatale fra Ministeriets Side vistnok aldrig er bleven anvendt, hvor det drejer sig om et enkelt, isoleret Faktum; man anvender den kun, naar der er andre Ting, som den paagældende er sat under Tiltale for, man kan da tage det med, der ligger over 10 Aar tilbage i Tiden. Det forholder sig altsaa ikke paa nogen Maade saaledes, som det ærede Medlem sagde, at man havde slaaet Sagen hen med, at der ikke forelaa en grov Retskrænkelse eller lignende. Tvært-